

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/2109 z dnia 9 grudnia 2019 r. w zakresie, w jakim pozostawia ona skarżącego w poz. 4 załącznika II do decyzji 2010/788/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/2101 z dnia 9 grudnia 2019 r. w zakresie, w jakim pozostawia ono skarżącego w poz. 4 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/WPZiB oraz art. 2b ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) 1183/2005;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty, które zasadniczo są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-95/20 Kazembe Musonda/Rada lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2020 r. – PT Wilmar Bioenergi Indonesia i in./Komisja

(Sprawa T-111/20)

(2020/C 129/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Medan, Indonezja), PT Wilmar Nabati Indonesia (Medan), PT Multi Nabati Sulawesi (Sulawesi Utara, Indonezja) (przedstawiciele: P. Vander Schueren i E. Gergondet, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2092 z dnia 28 listopada 2019 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżących w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła art. 3 ust. 1 lit. a), art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt i), art. 3 ust. 2 i art. 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) i popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając, że płatności otrzymane od Funduszu na rzecz Plantacji Palm Olejowych stanowią subsydiów stanowiące podstawę środków wyrównawczych oraz nie korygując świadczeń, jakie miały zostać przez skarżących uzyskane z tytułu rabatów, a także kosztów związanych z transportem i kredytem, poniesionych w celu uzyskania rzekomych subsydiów.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt iv), art. 3 ust. 1 lit. b), art. 3 ust. 2, art. 6 lit. d) oraz art. 28 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i popełniła oczywiste błędy w ocenie, stwierdzając istnienie wsparcia władzy publicznej w odniesieniu do dostarczania surowego oleju palmowego za cenę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 8 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, stwierdzając, że przemysłowi Unii grozi szkoda majątkowa.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła art. 8 ust. 5 oraz art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i popełniła oczywiste błędy w ocenie, stwierdzając, że przywóz z Indonezji stwarza zagrożenie wyrządzenia przemysłowi Unii szkody, oraz nie uwzględniła wpływu przywozu z Argentyny.

(¹) Dz.U. 2019 L 317, s. 42.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2020 r. – BSEF / Komisja

(Sprawa T-113/20)

(2020/C 129/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bromine Science Environmental Forum (BSEF) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i H. Widemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2019/2021 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiającego wymogi dotyczące ekoprojektu dla wyświetlaczy elektronicznych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE, zmieniającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 1275/2008 i uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 642/2009 w zakresie, w jakim zakazuje stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym, przyjmując zaskarżone rozporządzenie, Komisja naruszyła art. 1 ust. 4 i art. 15 ust. 2 lit. c) ppkt (i) dyrektywy 2009/125/WE (¹), działała ultra vires i przekroczyła granice swoich kompetencji, jak również podważyła skuteczność innych środków prawa Unii.
2. Zgodnie z zarzutem drugim, Komisja naruszyła prawo strony skarżącej do obrony, zakazując stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność w wyświetlaczach elektronicznych na mocy zaskarżonego rozporządzenia.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniła wszystkich informacji, naruszyła art. 15 ust. 1 dyrektywy 2009/125/WE oraz nie wywiązała się z obowiązku przeprowadzenia odpowiedniej oceny wpływu ustanawiając zakaz stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność na podstawie zaskarżonego rozporządzenia.
4. Zgodnie z zarzutem czwartym, zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę pewności prawa, ponieważ strona skarżąca znajduje się w sytuacji niedopuszczalnej niepewności prawa.